

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **MUDr. I. Č., obchodní firma MUDr. Č. I. – „I.“**, zastoupeného advokátem JUDr. Romanem Andělem se sídlem Kořenského 7, Praha 5, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 11, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2006, sp. zn. 11 Ca 37/2005,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 11. 2004, č. j. 9792-05/04-23, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Praha IV. ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3220-09/04-01, kterým byl vydán dodatečný platební výměr č. 58/04 a stěžovateli byla na clu, dani z přidané hodnoty a penále doměřena celková částka 20 850 Kč.

Stěžovatel proti tomuto rozsudku v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

Po rekapitulaci skutkového stavu vyjadřuje svůj nesouhlas se závěrem městského soudu, že na celní řízení a kontrolu prováděnou celními orgány lze použít názory vyjádřené

v rozhodnutích vztahujících se k daňové kontrole podle daňového řádu. Má za to, že § 320 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, stanoví pouze podpůrnou aplikaci daňového řádu pro celní řízení, navíc celní zákon ve znění účinném do 30. 6. 2001 (pozn. soudu: stěžovatel má zřejmě na mysli rok 2002) výslovně použití § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), vylučoval. Celní zákon obsahuje samostatnou úpravu prekluze, a to v § 268 „včetně výkladových pravidel obsažených v § 267 celního zákona“. Poukazuje k tomu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 7 Afs 16/2004. Právě v oblasti verifikace původu zboží je postavení dovozce (plátce cla) ztíženo. Podle čl. 28 Protokolu 4 je vývozce povinen uchovávat doklady prokazující původ zboží pouze 3 roky od vývozu zboží. Pokud by pak za úkon, který by lhůtu prodlužoval, bylo považováno zahájení kontroly či ústní jednání, bez určení konkrétního důvodu doměření, mohlo by dojít k situaci, kdy k verifikaci dochází po uplynutí 3 let od vývozu, tedy v době, kdy již vývozce nemá povinnost předložit doklady původu. Dovozce by pak neměl možnost se postupu celních úřadů bránit. Ze znění § 267 odst. 2 celního zákona stěžovatel dovozuje, že úkony prováděné v rámci kontroly nejsou považovány za úkony směřující k vyměření či doměření cla. Shodný názor podle stěžovatele vyslovil ve skutkově obdobných věcech i jiný senát Městského soudu v Praze v rozsudcích ze dne 17. 5. 2005, sp. zn. 8 Ca 89/2004 a 8 Ca 90/2004. Podle stěžovatele nemohl žalovaný žádné úkony ani činit, neboť se o důvodech (původ zboží) dozvěděl až ze zprávy Generálního ředitelství cel ze dne 26. 5. 2003, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty. Stěžovatel má za to, že se městský soud nezabýval jeho námitkami týkajícími se speciality celního řízení a zněním § 267 odst. 2 celního zákona a ani neuvedl, v čem spatřuje konkrétnost úkonů ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona.

K těmto úkonům také uvádí, že samo sdělení o zahájení následné kontroly ze dne 24. 1. 2002 bylo zcela formálním úkonem a při ústním jednání dne 26. 11. 2002 nebyla jednotná celní deklarace ze dne 11. 1. 2000, ev. č. 11776010-00170-4, probírána. Rozsudek sice uvádí, že ano, ale z protokolu ze dne 26. 11. 2002 to nevyplývá.

Proto stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že dne 24. 1. 2002 vydal Celní úřad Praha IV. stěžovateli adresované sdělení o provedení následné kontroly po propuštění zboží za účelem ověření údajů ve stěžovatelem podaných celních prohlášeních. O této kontrole byl pod č. j. 213/02-08 sepsán dne 9. 9. 2003 kontrolní protokol, v němž byla konstatována celá řada pochybení, jichž se měl stěžovatel při dovozech zboží dopustit, včetně skutečnosti, že zboží dovezené od dodavatele K. & C., R., nelze ve skutečnosti pokládat za pocházející z Rumunska, jak bylo uvedeno v jednotlivých fakturách.

Na základě těchto zjištění byl vydán také výše označený dodatečný platební výměr pod č. j. 3220-09/04-01, kde prvostupňový orgán konstatoval, že dne 11. 1. 2000 podal stěžovatel celní prohlášení na propuštění dovezeného zboží v celkové hodnotě 10 862 DEM. V tomto celním prohlášení stěžovatel uvedl, že dovážené zboží – dámská obuv pokrývající kotník – má preferenční původ v Rumunsku, což doložil obchodní fakturou. Na základě pochybností bylo provedeno verifikační řízení a dle stanoviska rakouských celních orgánů bylo zjištěno, že preferenční původ zboží byl uveden neoprávněně. Celní orgán uzavřel, že podle § 267 odst. 1 a 4 celního zákona byla do evidence zapsána částka cla nižší, než jaká měla být vyměřena, a proto clo a daň z přidané hodnoty doměřil, a to včetně penále.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný zamítl výše uvedeným rozhodnutím ze dne 19. 11. 2004. Zde uvedl ke stěžovatelově námitce proti nedostatečnému odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, že celní zákon nestanoví povinnost předkládat deklarantovi zprávu celního orgánu vývozní země o výsledku verifikačního řízení a takovou povinnost nestanoví ani podmínky ověřování důkazů původu podle článku 32 Protokolu č. 4 Evropské dohody zakládající přidružení mezi ČR a zeměmi Evropského společenství. Možnost nahlížet do spisů podle § 23 daňového řádu stěžovatel nevyužil. Ke stěžovatelově odvolací námitce, že je celní dluh již promlčen, žalovaný uvedl, že zboží bylo propuštěno do volného oběhu dne 11. 1. 2000 a předvolání stěžovatele k ústnímu jednání podle § 29 daňového řádu bylo stěžovateli opakovaně zasíláno, až bylo konečně doručeno dne 29. 12. 2003. Lhůta pro zapsání částky cla do evidence tedy byla zachována a celní úřad stanovil přesnou výši celního dluhu, kterou zapsal podle § 268 celního zákona do evidence, takže nebyl použit § 267 odst. 2 téhož zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze. Zde především brojil proti tomu, že ve zprávě, na jejímž základě byl dodatečný platební výměr vydán, nebylo žádné odůvodnění, jak rakouské, popř. české, celní orgány dospěly k závěru, že předmětné zboží nepochází z Rumunska. Stěžovatel také uvedl, že celní dluh již byl promlčen, neboť podle § 268 odst. 2 celního zákona nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí tří let od konce roku, v němž celní dluh vznikl. Dle § 238 odst. 1 písm. a) pak celní dluh vzniká propuštěním zboží podléhajícího dovoznímu clu do volného oběhu, k čemuž došlo dne 11. 1. 2000. Lhůta k zapsání dodatečné částky cla tedy skončila dne 31. 12. 2003, zatímco dodatečný platební výměr byl vydán dne 10. 3. 2004, tedy po uplynutí lhůty. Zahájení následné kontroly dne 24. 1. 2002, ani další úkony v jejím rámci, zejména předvolání a následné ústní jednání, přitom nelze pokládat za úkony směřující k novému doměření cla, které by běh lhůty přerušily, neboť takový závěr by odporoval § 267 odst. 2 celního zákona. Zejména pak takovým úkonem nemůže být ústní jednání ze dne 12. 2. 2004, které proběhlo až po uplynutí tříleté lhůty, ani předvolání k němu, které bylo dle stěžovatele doručeno až v lednu 2004, nikoliv 29. 12. 2003.

Městský soud v Praze tuto žalobu zamítl svým rozsudkem napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Zde uvedl, že postup českých celních orgánů a jejich způsob zjišťování původu zboží za spolupráce s rakouskými celními orgány měl oporu v ustanovení článku 32 Protokolu č. 4 Evropské dohody zakládající přidružení mezi ČR a zeměmi Evropského společenství. Samotná zpráva obsahující výsledek tohoto verifikačního zjišťování obsahuje rozhodné skutečnosti a je z ní zřejmé, k jakému závěru celní orgány dospěly. Co se týče namítané prekluze celního dluhu, neshledal městský soud důvodnou námitku, že zahájení následné kontroly podle § 127 celního zákona nelze považovat za úkon směřující k dodatečnému doměření cla. Ke vztahu daňové, respektive celní, kontroly a běhu lhůty k doměření daně, respektive cla, odkázal městský soud na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 2 Afs 69/2004 (publ. pod č. 634/2005 Sb. NSS), podle nějž je třeba za úkon směřující k vyměření nebo dodatečnému doměření daně pokládat i daňovou kontrolu. Na tom nic nemění ani tvrzení, že se celní orgány o výsledcích verifikace původu zboží dozvěděly až po uplynutí prekluzivní lhůty, neboť rozhodující pro přerušení běhu prekluzivní lhůty je sám úkon směřující k doměření cla. Přitom již příkazem č. 5/2002 ze dne 7. 1. 2002 celní orgán deklaroval, že má v úmyslu přesvědčit se o pravdivosti údajů uvedených v celním prohlášení. Před 31. 12. 2002 pak učinil i další úkony směřující k přerušení běhu lhůty, k jejímu marnému uplynutí proto nedošlo. Činit běh této lhůty závislým až na výsledku verifikačního řízení přitom nelze již proto, že by tím byl běh lhůty závislý na aktivitě dožádaného zahraničního orgánu, kterou správní orgán nemůže v konkrétní

věci ovlivnit. Městský soud se neztotožnil ani se stěžovatelovým výkladem vztahu mezi § 267 odst. 2 a § 268 celního zákona. Nadto se městský soud již nezabýval námitkami, které stěžovatel uplatnil až při ústním jednání, aniž by je zohlednil již v žalobě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak vyplynulo ze soudního spisu, se všemi žalobními body uplatněnými v žalobě se městský soud dostatečně a podrobně vypořádal. Pokud stěžovatel namítá, že soud pochybil, když se nezabýval jeho námitkami týkajícími se speciality celního řízení, zněním § 267 odst. 2 celního zákona, a ani neuvedl, v čem spatřuje konkrétnost úkonů ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona, nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Jedná se totiž o námitky, které stěžovatel v řízení před městským soudem vůbec neuplatnil. Městský soud tak nebyl povinen se těmito námitkami zabývat.

Přitom s ohledem na to, že námitky týkající se speciality celního řízení nebyly uplatněny v řízení před městským soudem, nemohl se jimi zabývat ani soud zdejší. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Námitky stěžovatele, které účinně neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl, jsou nepřipustné a Nejvyšší správní soud se jimi zabývat nemůže.

Z uvedených důvodů se soud dále věnoval stěžejní stěžovatelově námitce, kterou je uplynutí tříleté lhůty k doměření celního dluhu, a jeho argumentaci, že nedošlo k přerušení této lhůty, neboť úkony celního úřadu činěné v rámci následné kontroly nejsou úkony směřující k doměření celního dluhu.

V daném případě nabyla dne 1. 7. 2002 účinnosti velká novela celního zákona, zákon č. 1/2002 Sb., který v čl. II bodu 5 stanovil, že *„řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle tohoto zákona s výjimkou řízení o celních deliktech, která se dokončí podle dosavadních předpisů.“* Následná kontrola byla zahajována dne 31. 1. 2002 doručením sdělení celního úřadu o zahájení následné kontroly, tedy podle celního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2002, avšak po 1. 7. 2002 v ní bylo pokračováno podle celního zákona ve znění zákona č. 1/2002 Sb.

Ustanovení § 268 odst. 2 a 3 celního zákona, ve znění účinném od 1. 7. 2002, určilo, že *„pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí 3 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl. Byl-li před uplynutím lhůty uvedený v odstavci 2 učiněn úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byla příslušná osoba o tomto úkonu zpravena. Vyměřit a doměřit částku cla a zapsat ji do evidence však lze nejpozději do 10 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl.“* Podle § 238 odst. 1 a 2 celního zákona *„vzniká celní dluh při dovozu přijetím celního prohlášení.“*

Pro účely zjištění běhu tříleté lhůty pro doměření cla soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel předložil jednotnou celní deklaraci dne 11. 1. 2000 a nebyl-li by celními orgány učiněn žádný úkon podle § 268 odst. 3 celního zákona, došlo by k uplynutí lhůty k zapsání do evidence dnem 31. 12. 2003. Nejvyšší správní soud tedy podle § 268 odst. 3 posuzoval, zda před datem 31. 12. 2003 došlo k úkonu celního úřadu směřujícímu k dodatečnému

vyměření částky cla, který by způsobil, že by tříletá lhůta začala běžet znovu od konce roku, v němž byla příslušná osoba o tomto úkonu zpravena. Soud vyšel z toho, že v dané věci celní úřad činil úkony v rámci celní kontroly. Institut celní kontroly (obdobně jako institut daňové kontroly podle daňového řádu) nepředstavuje jediný úkon, nýbrž je souborem celé řady dílčích úkonů. Z hlediska nastolení právní jistoty okamžiku, od něhož je v rámci kontroly spolehlivé odvozovat běh lhůty pro vyměření či doměření cla, je třeba upřednostnit výklad, podle kterého se plynutí lhůty přerušuje od okamžiku zahájení celní kontroly, nikoli až od dalších případných úkonů, které by tuto lhůtu nastavovaly.

V daném případě bylo oznámení o tom, že bude u stěžovatele zahájena následná kontrola, doručeno stěžovateli dne 31. 1. 2002, tedy ještě za účinnosti celního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2002, který na rozdíl od celního zákona účinného ode dne 1. 7. 2002 bližší určení zahájení následné kontroly nestanovil. Podmínka, že následná celní kontrola je zahájena sdělením evidenčních čísel celních prohlášení, která budou ověřována, včetně rozsahu ověřovaných údajů, kontrolované osobě, byla do celního zákona včleněna až s účinností ode dne 1. 7. 2002 (§ 127 odst. 4 celního zákona). Za zahájení kontroly lze tak v daném případě považovat den, kdy bylo stěžovateli doručeno sdělení celního úřadu ze dne 24. 1. 2002, na něž následně navazovalo ústní jednání konané dne 21. 2. 2002. Nejedná se tak pouze o formální úkon, jak se domnívá stěžovatel, neboť celní úřad konal další úkony s kontrolou související (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2005, sp. zn. 5 Afs 36/2003, publ. pod č. 698/2005 Sb. NSS).

K tomu, aby celní kontrola mohla být považována za úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření (podle § 268 odst. 3 celního zákona), je však třeba, aby byla kontrolovaná osoba seznámena s tím, které její dovozy budou kontrolovány (tj. u kterých dovozů může být částka cla dodatečně vyměřena). Tento požadavek je nezbytný k zajištění právní jistoty této osoby. V daném případě není ze správního spisu zřejmé, zda seznam jednotných celních deklarací obsažený ve správním spisu byl stěžovateli doručen spolu s oznámením o zahájení kontroly (stěžovatel toto v kasační stížnosti popírá), je však zřejmé, že se stěžovatel evidenční číslo celního prohlášení, které bylo kontrolováno, dozvěděl nejpozději z kontrolního protokolu ze dne 9. 9. 2003, tedy před uplynutím lhůty k zapsání do evidence. Nejpozději osobní předání tohoto protokolu je tak třeba považovat za úkon směřující k doměření částky cla ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona. Vzhledem k tomu, že byl tento úkon učiněn před uplynutím lhůty tří let od konce roku, v němž celní dluh vznikl, byly v daném případě splněny podmínky pro přerušení běhu lhůty podle § 268 odst. 2 celního zákona a nová lhůta začala běžet od konce roku 2003, neboť v témže v roce byl stěžovatel o tomto úkonu vyrozuměn; předmětné clo stanovené dodatečným platebním výměrem v r. 2004 a potvrzené rozhodnutím žalovaného z téhož roku tedy bylo doměřeno v zákonné lhůtě.

Na základě shora uvedeného soud nepřistoupil na stěžovatelovu námitku, že v dané věci nebyl učiněn úkon směřující k doměření částky cla před uplynutím tříleté lhůty k doměření a že tomu brání i § 267 odst. 2 celního zákona. Stěžovatel se mylí, pokud zvažuje, že § 267 odst. 2 má vliv na běh tříleté lhůty ve smyslu § 268 odst. 3 celního zákona. Ustanovení § 267 odst. 2 ostatně již svým řazením v systematické a struktuře úpravy zákona upravuje právní účinky jiné situace, které vznikají v případech vyměření „prozatímní“ částky cla, tj. v případech, kdy v důsledku kontroly vzniká předpoklad celního dluhu, jeho částku však celní úřady nejsou prozatím schopny určit. Pro takový případ je do evidence pro účely vyměření dluhu zapsána pouze částka pravděpodobně dlužná tak, aby mohlo být dlužníkovi doručeno rozhodnutí o vyměření prozatímní částky cla. Smyslem této právní úpravy

je, aby v případech nepřesného určení dluhu nedošlo k úniku dluhu jeho nevyměřením. Pokud však celní úřad do tří let ode dne, kdy dlužníkovi doručil rozhodnutí o vyměření prozatímní částky cla, nemůže určit přesnou částku cla, zápis do evidence se stává neplatným. Třiletá lhůta zde stanovená pro platnost či neplatnost již učiněného zápisu „prozatímní“ částky cla (a to jen pro případ, že v budoucnu nelze dospět k přesné částce celního dluhu) nemá vliv na plynutí lhůty podle § 268 odst. 2 a 3, kterou zákon stanoví pro případy zjištěného a vyčísleného celní dluhu a pro účely jeho vyměření. Tato lhůta je lhůtou garantující právní jistotu, že po jejím uplynutí již nelze zjištěnou částku cla doměřit. Smyslem § 267 odst. 2 celního zákona je logicky stanovení neplatnosti zápisu celního dluhu, kterým se nepodařilo určit přesnou částkou cla; (k tomu viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2005, sp. zn. 9 Ca 98/2004, publ. pod č. 1023/2007 Sb. NSS).

Stěžovatel také namítá, že nelze na celní řízení a kontrolu prováděnou celními orgány použít názory vyjádřené v rozhodnutích vztahujících se k daňové kontrole podle daňového řádu, a to s poukazem na § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona. Nejvyšší správní soud s ním však nemůže souhlasit. Instituty následné celní kontroly (§ 127 celního zákona) a daňové kontroly (§ 16 daňového řádu) jsou si velice blízké, neboť cílem obou těchto kontrol je ověřit pravdivost skutečností uvedených v celním prohlášení, resp. daňovém přiznání. Pokud jde o možné následky těchto kontrol pro kontrolované osoby, je zde opět shoda. Obě totiž mohou vyústit v doměření určitých plateb (celního dluhu či daňového nedoplatku, případně penále). Jak správně městský soud uvádí, judikatura správních soudů je jednotná v tom, že se zahájení daňové kontroly považuje za úkon směřující k vyměření nebo doměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 2 Afs 69/2004, publ. pod č. 634/2005 Sb. NSS, kde soud uvedl, že *„zahájí-li správce daně daňovou kontrolu, běží tříletá lhůta k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení od konce roku, v němž byl daňový subjekt o zahájení daňové kontroly zpraven (§ 47 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), a na běh této lhůty nemají vliv žádné další úkony provedené správcem daně v průběhu daňové kontroly.“*) S ohledem na shodný popis úkonu podle § 47 odst. 2 daňového řádu (*„...úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení“*) a § 268 odst. 2 celního zákona (*„...úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření“*) a na blízkost až shodu v institutech obou kontrol, nevidí Nejvyšší správní soud žádný důvod, proč přiměřeně neaplikovat názory správních soudů týkající se daňové kontroly i na následnou celní kontrolu a nepovažovat následnou celní kontrolu za úkon podle § 268 odst. 2 celního zákona. Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelův poukaz na § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona, který odkazuje na podpůrné použití daňového řádu, neboť ten na shora uvedené nemá žádný vliv.

Rovněž nerozhodné je stěžovatelovo upozornění na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 7 Afs 16/2004, neboť uvedené rozhodnutí řešilo výklad přechodného ustanovení čl. II bodu 5 zákona č. 1/2002 Sb. za situace, kdy rozhodnutí celního úřadu byla vydána a doručena žalobci před datem 1. 7. 2002, o odvoláních proti těmto rozhodnutím však rozhodoval žalovaný po datu 1. 7. 2002. V tomto případě soud shledal, že při rozhodování o odvolání bylo třeba postupovat podle nové právní úpravy. Dále se soud vyslovil k tomu, že nezapíše-li celní úřad z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty uvedené v § 268 odst. 2 celního zákona, ve znění zákona č. 1/2002 Sb., částku cla do evidence, nemůže již dluh doměřit (§ 264 odst. 1 celního zákona). Žádná z těchto otázek však ve věci právě projednávané není sporná.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by městský soud nesprávně posoudil právní otázku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; či že by byl rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Celnímu ředitelství Praha náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu